

Continuarà

Fa quinze anys, el 27 de febrer de 1984, es va publicar a València el número zero d'EL TEMPS. Encara que el número u no va sortir al carrer fins al cap de tres mesos, el 28 de maig del mateix any, a la gent d'aquesta casa ens sembla que l'efemèrides és una excusa suficient per començar a celebrar el quinze aniversari de l'únic setmanari d'informació general en català, amb presència a tots els països de llengua catalana.

Des d'aquell 28 de maig del 84, la revista no ha deixat de publicar-se ni una setmana, malgrat les dificultats que comporta fer premsa en català i que ja poden imaginar-se. La llista de setmanaris que ho han intentat i que no se n'han sortit és eloqüent. I només cal fer una ullada als quioscos per adonar-se que la presència del català a la premsa encara no ha arribat a la normalitat.

Però els avenços són molt evidents i, amb tota la modèstia del món, ens atrevim a afirmar que arribar pràcticament als quinze anys de publicació ininterrompuda d'EL TEMPS és un d'aquests avenços. És un avenç atribuïble a l'empresa, als periodistes que ho han fet possible i a les

persones i institucions que ens han donat suport. Però també als lectors, cada vegada més, que setmana a setmana segueixen els nostres articles i que ho fan perquè volen, perquè els interessa, malgrat l'oferta cada vegada

més important d'informació en tots els idiomes i en tots els formats.

A ells, a vostès, dediquem l'esforç quotidià per fer una premsa normal i professional en català i els anunciem un quinze aniversari ple de novetats, tal com es mereixen. Continuarà.

Samaranch

Cada dia que passa s'estreny més i més el cercle de multinacionals i polítics nord-americans al voltant de Joan Antoni Samaranch, que tindrà autèntiques dificultats per acabar el seu mandat com a president del Comitè Olímpic Internacional (COI), que expira l'any 2001, després dels Jocs de Sidney. A hores d'ara, ja sembla evident que l'escàndol per les irregularitats en l'elecció de Salt Lake City com a seu dels jocs d'hivern del 2002 ha estat la gran excusa perquè alguns sectors interessats en el final de l'era Samaranch demanen la seua dimissió.

Durant tota la seua trajectòria pública, durant tota la seua vida, podríem dir, Joan Antoni Samaranch ha estat tocat pel do de l'oportunitat: ser

en el lloc adequat en el moment oportú. Durant l'etapa negra del franquisme, durant la transició i en els últims vint anys, ja en democràcia. En la política i en els negocis.

Sempre, fins ara, en què li han començat a fallar els reflexos i ha comès alguns errors, com perpetuar-se en el càrrec, quedar-se curt en les reformes del COI, frenar els comitès olímpics de nacions sense estat o oferir una cadira al COI, en el moment més inoportú, a Felip de Borbó... La història jutjarà Samaranch. I, entre altres coses, al costat dels punts foscos, també caldrà posar en la balança la seua aportació a la projecció internacional del país i a la decisiva elecció de Barcelona com a seu dels Jocs Olímpics del 92. ■

LA GALERIA

73

Les arts s'uneixen en el Festival de Primavera

Bea Cabezas

Del 2 de març al 21 de juny se celebra a Barcelona el Festival de Primavera.

OPINIO

11

Paraules en un paper

Salvador Cot

13

Estaté respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

L'atac del Capità Euro

Albert Closas

15

Amenaces de distorsió...

Lluís Bonada

16

La viola de Humboldt

Martí Domínguez

17

Nou segle

Ignacio Ramonet

18

El galliner

Ramon Barnils

La política com a ofici

J. J. Pérez Benlloch

Dispenses

Pau Viciano

19

L'estat palestí s'acosta

Llibert Ferrí

Poca broma amb Venona

Xavier Vinader

82

Kant i la geografia

Joan Francesc Mira